

Dagthema: 'Zorgen om liefde'

Overweging 19 november

Voorganger: Maranca Schenkeveld

"... Echte liefde is dat als je geliefde lijdt en je niets kan doen, dat je er dan helemaal bent.

Je doet niks, je raakt niet in paniek, je geeft geen raad, je probeert niks op te lossen – je bent er ..."

Welkom en inleiding

Goedemorgen allemaal, welkom hier in De Duif en welkom aan de mensen thuis die via Zoom met ons verbonden zijn. Deze ochtend gaan we het hebben over schapen en liefde. Een nogal ongewone combinatie, nietwaar? Toch komen deze 2 voor in de 1e lezing, uit Ezechiël 34. "Ik, de Heer, ga zelf voor mijn schapen zorgen: de zwakke, de gewonde, de verdwaalde". Liefdevol verzorgen.

Daaruit kwam als vanzelf het thema van vandaag naar boven: *Zorgen om liefde*. *Zorgen* in de zin van verzorging geven: aan de zieke, de verdwaalde. Maar ook *zorgen* in de zin van 'zich zorgen maken' om een geliefde. Twee verschillende interpretaties van het woord *Zorgen*. Toch hebben ze een grote gemene deler: liefde!

[Link naar het tekstboekje](#)

Daarom is liefde het centrale woord van deze viering èn komt het tot uiting in de meeste liederen die Noud-Lodewijk voor deze viering gekozen heeft. Noud-Lodewijk en ik wensen ons allen een mooie en inspirerende viering toe.

Overweging

Het is en blijft spannend: voorganger zijn, een thema vinden in het leesrooster van de betreffende zondag èn er een zinvolle overweging bij schrijven.

Het was dit keer niet anders. Het thema was in ieder geval wèl snel gevonden: nà het

lezen van de verschillende teksten van het leesrooster kwam *Zorgen om liefde* meteen boven drijven. De Heer die zelf voor zijn schapen gaat zorgen. De gewonde en zieke schapen zal hij gaan verzorgen, de verdwaalde en weggejaagde gaat hij zoeken. “Ik zal goed voor mijn schapen zorgen, zoals het hoort”. En dat is niet alleen plichtsgetrouw. Ik lees hierin zijn liefde voor zijn schapen, zijn kudde. Dat hij alles wil doen om ze weer bij elkaar te krijgen en om ze weer gezond te maken.

Belang van het volk ondergeschikt

Een andere wending kreeg deze zienswijze toen we er in de liturgievergadering over spraken. Er kwamen vragen naar boven, zoals “waarom nam de Heer het zelf weer in handen? Waarom waren de schapen ziek, gewond, verdwaald en weggejaagd?”

In Ezechiël 34, vers 1-10, vonden we het antwoord. Jezus spreekt over de leiders van Israël. Als leiders hebben ze zich vooral met zichzelf beziggehouden. Ze hebben ervoor gezorgd dat het hen aan niets ontbrak. Het belang van hun volk was daarbij ondergeschikt. Met als gevolg dat hun volk uit elkaar viel.

Daarom vergelijkt Jezus de leiders met schapenhoeders die niet voor hun kudde zorgen. Zo raken er schapen verdwaald, worden ze ziek of gewond. Daarom spreekt Jezus tegen Ezechiël: ik, de Heer, zal goed voor mijn schapen zorgen, zoals het hoort. Hij neemt de verantwoordelijkheid over van de herders die hun werk niet goed deden.

Die schapen, dat is natuurlijk een metafoor. Die schapen, dat zijn wij, de mensen, en de kudde, dat is het volk. Door slecht leiderschap, omdat er niet goed voor het volk gezorgd werd, kon het gebeuren dat mensen ziek werden, of gewond. Er raakten mensen verdwaald of ze werden weggejaagd. En Jezus wil zelf weer de zorg voor de mensen op zich nemen. Zorgen uit liefde, *zorgen om liefde*.

Autonomie en zeggenschap over eigen bestaan

De rol van schapenhoeder kunnen we ook op onszelf betrekken. We zouden kunnen zeggen dat ieder van ons de hoeder is van zijn/haar eigen schaap, namelijk ons eigen leven. En iedereen vervult die rol van hoeder op zijn/haar eigen manier. De meesten doen dat naar eer en geweten en naar beste kunnen. We willen en nemen verantwoordelijkheid over ons eigen leven, autonomie en zeggenschap over ons eigen bestaan. Velen kunnen dat en willen dat ook.

Maar het kan ook voorkomen dat mensen dat wel willen, maar dat -al of niet tijdelijk- niet kunnen. Die niet voor zichzelf kunnen zorgen. Mensen die ziek zijn, mensen die psychisch lijden, mensen in financiële nood of welke vorm van nood dan ook.

En als het dan niet lukt, om welke reden dan ook, dan zou er, volgens de lezing van Ezechiël, een grotere macht zijn die het kan overnemen. Een vangnet dus. Geestelijk gezien is Jezus ons vangnet. Ons geloof kan veel kracht geven in moeilijke tijden. Maar praktisch gezien zijn de mensen om ons heen ons vangnet. Als het niet goed gaat met iemand, is er (bijna altijd) wel iemand die het over kan nemen, die kan

helpen. Dat is goed te weten, maar dat neemt niet weg dat de meeste mensen toch graag het heft in eigen handen houden. Het vangnet wil die praktische hulp bieden, geven, doen, wil de rol van de schapenhoeder op zich nemen voor dat zieke, gewonde schaap.

Balans tussen hulp geven en hulp willen ontvangen

Maar, wil het schaap die hulp ontvangen? Wil het zieke, gewonde schaap dat je zijn/haar leven verder binnentreedt dan gebruikelijk? Hier hebben we het tijdens de liturgievergadering óók over gehad. We hebben het erover gehad hoe dat kan knellen. Enerzijds zie je een dierbare die het alleen niet redt. Daar maak je je zorgen om. *Zorgen om liefde*. En dan is de kunst en tevens moeilijkheid om de juiste balans te vinden. De juiste balans tussen hulp geven voor zover de ander die hulp wil ontvangen. En dat is lastig. Uit liefde willen we alles doen voor die ander opdat het beter gaat. We willen de pijn van de ander, in welke vorm die pijn ook ervaren wordt, wegnemen van de ander, of op z'n minst doen afnemen. Maar daarbij moeten we de ander wel in zijn waarde laten! Dat is moeilijk, heel moeilijk!

Buikpijn vanwege zorgen

Ikzelf, bijvoorbeeld, kan letterlijk pijn in m'n buik krijgen vanwege mijn zorgen om mijn dierbare. Omdat ik zo zielsveel van die ander hou, is zijn pijn mijn pijn! Zorgen uit liefde, ofwel *Zorgen om liefde*. Ik zou alles willen doen om die pijn bij die ander weg te nemen. Maar dat kan lang niet altijd. Of maar heel beperkt. En dan moet ik me beperken tot het geven van hulp voor zover mijn dierbare dat toelaat. Dat kan zijn om "slechts" bij elkaar te zijn, zonder te spreken, alleen elkaars handen vasthouden en dan de liefde laten stromen. Dát te mogen en kunnen doen kan al helend zijn, voor allebei. Dat zijn momenten waarop echte liefde krachtig gevoeld wordt. Diana had 2 weken terug een heel mooie definitie van echte liefde. Met haar toestemming herhaal ik hem hier graag voor u. *Echte liefde is dat als je geliefde lijdt en je niets kan doen, dat je er dan helemaal bent. Je doet niks, je raakt niet in paniek, je geeft geen raad, je probeert niks op te lossen – je bent er.*

Daarmee wordt een ziekte niet bestreden, maar een dergelijke uiting van liefde heelt wel andere wonden. Uit het verleden, van het heden en mogelijk zelfs van de toekomst. Mogen we allen deze uiting van liefde ervaren en delen.

Moge het zo zijn

Intentie

(Willen jullie al deze gebeden en intenties meenemen in jullie gebed en in jullie hart.)

Ik wil bidden voor alle mensen die ziek zijn, lichamelijk of mentaal. Niet alleen de zieken binnen onze Duifgemeenschap maar ook daarbuiten. Mogen zij kracht ervaren om te strijden tegen hun ziekte, maar ook om te kunnen accepteren wat niet veranderd kan worden. Mogen zij toelaten dat een ander zich over hen ontfermt, om

samen sterker te staan. Om samen liefde te ervaren, want liefde geeft draagkracht en sterke vleugels kunnen veel dragen.

Ik wil bidden voor mijn overleden ouders en schoonouders. Ze zijn een lichtend voorbeeld geweest voor ons, hun kinderen. Hun liefde voor elkaar en voor ons was oneindig. Dit heeft ons gesterkt en sterkte ons nog steeds in de moeilijke dagen van het leven. Op mijn beurt heb ik het doorgegeven aan mijn kinderen, opdat zij het ook weer kunnen doorgeven.

Amen.

Dank en zegening

Elke viering opnieuw zijn er vele handen die helpen om de viering tot stand te brengen. Voor en achter de schermen, voor en tijdens de viering. Elk naar eigen kunnen. Mijn dank is groot aan allen die hebben meegeholpen aan de totstandkoming van de viering van vandaag. En dank aan jullie allen, hier in de Duif en thuis via Zoom, dank dat jullie dit uur hierbij aanwezig wilden zijn.

